WŁADYSŁAW
Maciej DRECKI

Official Number	P-0213
Rank	polski: kpt.pil./152 DM RAF/ brytyjskiF/Lt
Date of birth	1915-05-19
Date of death	1943-09-13
Cemetery	Catania War Cemetery, Sicily **Wsp.** 37.46271192, 15.0388362
Grave	Plot I Row K Grave 48.
Photo of grave	
Country	Włochy
Period	II Wojna Światowa

Source

"Księga lotników polskich..." O. Cumft, H.K. Kujawa
"Ku czci..." Zbiorowa
"Polskie Siły Powietrzne..." T.J. i Anna Krzystek
"Cyrk Skalskiego. Przyczynek do monografii" G.Sojda, G.Śliżewski.
Zdjęcia: Kasia, Kuba i Michał Bocheńscy

Niebieska Eskadra (c)

www.polishairforce.pl/drecki.html

Biogram:

Urodził się 19 maja 1915 r. w Słupii w woj. kieleckim jako syn Mieczysława i Janiny z Dulębów. Szkołę średnią w Kielcach ukończył egzaminem dojrzałości typu humanistycznego. 21 września 1936 r. został przyjęty do Szkoły Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu. Choć zainteresowanie samolotami przejawiał od najmłodszych lat, rodzina - z babcią na czele - była przeciwna jego wstąpieniu do lotnictwa. Dopiero po jej śmierci Maciek (bo na co dzień znany był pod tym imieniem) przeniósł się 3 stycznia 1937 r. do Szkoły Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie, gdzie wykazał m.in. duże zdolności strzeleckie. Kurs wyższego pilotażu myśliwskiego w Ułężu, trwający od 5 kwietnia1939 r., ukończył 10 czerwca. Następnie otrzymał przydział do 111 Eskadry Myśliwskiej 1 Pułku Myśliwskiego w Warszawie, jeszcze jako podchorąży. Choć promocję na podporucznika dostał ze starszeństwem 1 sierpnia, odpowiedni rozkaz dotarł do Pułku dopiero 31 sierpnia, tuż przed wybuchem wojny. Od 1 września, latając w składzie Brygady Pościgowej, brał udział w walkach nad Warszawą wykonując 10 lotów bojowych. 4 września po południu podczas walki z 21 Ju 87 z I./StG 1 w okolicy Puszczy Kampinoskiej jego samolot został uszkodzony, prawdopodobnie przez jednego z dwóch strzelców pokładowych: Gefr. Bohla lub Uffz. Lichtensteina. Ranny w nogę i rękę zdołał wrócić do Zaborowa i rozbił samolot przy ładowaniu, raniąc twarz o przyrządy. Wkrótce potem, mimo jego protestów, ze względu na obrażenia przetransportowano go do szpitala im. Marsz. Piłsudskiego, gdzie zoperował go przyjaciel rodziny Michał Grodzki. Około 6 września przewieziony został do Chełma, skąd odebrała go matka. 16 września udało mu się dołączyć do ewakuującej się eskadry i 18 września przekroczyć granicę rumuńską w Śniatyniu. Za udział w Kampanii Wrześniowej został odznaczony Krzyżem Walecznych.

29 października dotarł do Francji, by miesiąc później znaleźć się w Lotniczej Stacji Zbiorczej w Salon. 5 marca 1940 r. w grupie mjr. T. Halewskiego został skierowany do ośrodka szkoleniowego w Cazaux, gdzie latał na samolotach Loire 45 i 46. Po kapitulacji Francji przedostał się do Wielkiej Brytanii, do której dotarł 20 czerwca 1940 r.

Początkowo przebywał w polskiej bazie lotniczej w Blackpool. Potem, po przejściu przez Central Flying School w Upavon i 6 OTU w Sutton Bridge, 24 marca 1941 r. pojawił się na sześć dni w 317 "Wileńskim" Dywizjonie Myśliwskim. Następnie wysłany został kurs doskonalenia myśliwskiego w 56 OTU. 8 kwietnia powrócił do 317 DM, ale już 17 kwietnia przesunięto go do 303 DM.

28 czerwca 1941 r. podczas operacji Circus 26 zgłosił zestrzelenie dwóch Me 109. Niestety, z braku paliwa musiał skakać ze spadochronem, ale został wyłowiony z Kanału. 20 sierpnia 1941 r. został przeniesiony do 306 "Toruńskiego" Dywizjonu Myśliwskiego, gdzie latał w Eskadrze B, dowodzonej przez F/Lt S. Skalskiego. 1 września 1941 r. awansowano go do stopnia porucznika, a 20 lutego 1942 r. przeniesiono do 317 DM. Tu skończył pierwszą turę lotów bojowych i l czerwca 1942 r. został oddelegowany na stanowisko instruktora w 58 OTU, gdzie przebywał do 15 grudnia. Następnie krótko, bo do 20 lutego 1943 r., latał w 315 "Dęblińskim" Dywizjonie Myśliwskim.

Zgłosił się na ochotnika do zespołu udającego się do Afryki i został zakwalifikowany do pierwszego składu.

W czasie pobytu w PFT zgłosił zestrzelenie jednego Me 109 (20 kwietnia 1943

r.), oraz uszkodzenie jednego Me 109 (20 kwietnia).
Po rozwiązaniu "Cyrku", jako jeden z trzech pilotów - obok S. Skalskiego i E. Horbaczewskiego - zgłosił chęć pozostania w brytyjskich jednostkach na dowódczych stanowiskach. 15 czerwca 1943 r. wraz z 244 Skrzydłem przeniósł się na Maltę, gdzie został przydzielony, razem z pozostałymi dwoma pilotami, do 601 Dywizjonu Myśliwskiego. Wkrótce potem Skalski objął dowództwo tej jednostki.
8 sierpnia 1943 r. Drecki został oddelegowany do 152 Dywizjonu Myśliwskiego, na prośbę jego nowego dowódcy S/Ldr Bruce'a Ingrama, by objąć dowództwo Eskadry B.1 września otrzymał promocję na kapitana. 11 września 1943 r. odniósł swoje czwarte i ostatnie zwycięstwo, zestrzeliwując w rejonie Monte Corvino kolejnego Me 109.
13 września 1943 r. podczas startu do kolejnego lotu tego dnia z lotniska Milazzo East, pękła opona w pilotowanym przez niego samolocie Spitfire VC nr ES 112 UM-U. Nie mogąc skorygować znoszenia, zaczepił lewym skrzydłem swego samolotu o nos Spitfire'a PR. XI nr MB 778 z 683 Dywizjonu RAF, zaparkowanego zbyt blisko pasa. Jego samolot miał podwieszony 90-galonowy zbiornik paliwa, który eksplodował. Drecki poniósł śmierć na miejscu. Został pochowany na tym lądowisku. Blisko rok później, 24 czerwca 1944 r., został ekshumowany i zwłoki przeniesiono na brytyjski cmentarz wojskowy w Katanii, gdzie spoczywają do dzisiaj.
Odznaczony był czterokrotnie Krzyżem Walecznych, a pośmiertnie srebrnym Krzyżem Virtuti Militari nr 8659.